

Svätý Jozef Leonessy, rehoľník (1556 - 1612)

Tento kapucínsky svätec pochádzal z mestečka Leonessa neďaleko miest Rieti a Terni v strednom Taliansku. Tam sa narodil 8. januára 1556. Občianskym menom sa nazýval Eufanio Desideri. Jeho rodičia boli bohatí šľachtici. Avšak obidvaja zomreli, kým bol chlapec ešte malý. Ujal sa ho strýko (z otcovej strany) Battista, ktorý bol učiteľom humanitných vied. Jemu vďačil Eufanio nielen za dobrú kresťanskú výchovu, ale aj za vyššie vzdelanie.

Keďže vynikal telesnými i duševnými schopnosťami, mal otvorenú úspešnú životnú kariéru. Príbuzní sa mu usilovali sprostredkovať výhodné manželstvo. Avšak Eufanio mal iné záujmy. Medzitým vážne ochorel. Radili mu vrátiť sa do rodiska. Tam začal chodiť do kapucínskeho kláštora. A keď prišiel do tohto kláštora na vizitáciu predstavený umbrijskej provincie, šestnásťročný mládenec ho požiadal o prijatie do rehole. Vyhoveli mu. Do noviciátu vstúpil v januári 1572 v Assisi. Dostal rehoľné meno Jozef.

Po noviciáte, teologických štúdiách a kňazskej vysviacke ho predstavení určili za kazateľa. Horlivo si vykonával toto poslanie, ale pritom prechovával aj túžbu pracovať ako misionár medzi nekresťanmi. Práve vtedy sa javila možnosť pôsobiť medzi moslimami. Dvaja kapucíni sa dostali do Carihradu v r. 1551. V r. 1583 tu prišli aj niekoľkí jezuiti. V r. 1587 sa konala kapucínska generálna kapitula. Nový generálny predstavený sa s odobrením Sv. stolice rozhodol poslať do Carihradu misionársku výpravu. Páter Jozef už dlhší čas prosil o zaradenie do misií, ale predstavení ho nezaradili do misionárskej skupiny. Napokon sa tam však predsa dostal namiesto spolubrata, ktorý nemohol cestovať.

V Carihrade misionári opravili jeden rozpadajúci sa kostol a venovali sa duchovnej službe medzi kresťanmi, najmä medzi početnými zajatcami, ktorých tureckí vojaci privliekli z okupovaných území. Páter Jozef však chcel ohlasovať evanjelium aj moslimom. Dokonca sa pokúsil preniknúť aj do paláca sultána Murada III., aby s ním mohol hovoriť. Avšak chytili ho a za trest ho vyvesili na tri dni na vysokú hradu. Bol zavesený za jednu ruku a za jednu nohu nad ohňom, ktorý stále udržiavali. Keď tak bezmocne visel s takmer vyklbenými končatinami a dusil sa horúčnosťou a dymom, ľudia sa chodili naňho pozerať a urážali ho.

Páter Jozef prežil tento krutý trest. Ale hneď musel opustiť Turecko. Po návrate do Talianska pokračoval v kázaní, ktoré sprevádzal hrdinskými skutkami pokánia. Živil sa iba trochou zeleniny a chleba rozmočeného vo vode. Spával na dvoch kameňoch a troche slamy. Prítom bol neúnavne činný. Niekedy mal v jednom dni aj osem kázaní na rozličných miestach. Tiež sa venoval dobročinnosti. Pre chudobných organizoval záložne, vyživovacie strediská a nemocnice. Mnohým ľuďom pomohol v telesnej a duševnej biede aj mimoriadnym spôsobom. Preto sa k nemu utiekali ako k divotvorcovi.

Páter Jozef z Leonessy unikol mučeníckej smrti, ale Boh ho neušetril dlhoročnej bolesti. Postihla ho ťažká choroba, ktorú nevedeli vyliečiť vtedajší lekári ani veľmi bolestivými zásahmi. Zomrel 4. februára 1612 v kláštore mesta Amatrice vo veku 56 rokov.

Na žiadosť mestských predstavených jeho telo zabalzamovali a pochovali v kláštornom kostole. V roku 1639 ho preniesli do rodného mesta, kde sa uctieva doteraz.

Kapucínskeho kňaza Jozefa z Leonessy vyhlásil za blahoslaveného pápež Klement XII. v r. 1737 a za svätého pápež Benedikt XIV. v júni 1746.

Životopisy svätých sú spracované z knihy:

ONDRUŠ, R.: Blízki Bohu i ľuďom 4. Tatran Bratislava 1992.